בפני **כבוד השופט מוחמד חאג' יחיא**

בעניין: **מדינת ישראל**
ע"י ב"כ עו"ד מאיר לוברבאום
משטרת ישראל – תביעות ירושלים

המאשימה

נגד

פאדי עמירה
ע"י ב"כ עו"ד וסים דכוור

הנאשם

<u>גזר דין</u>

1) בפתח דיון ההוכחות שהיה קבוע ליום 29.9.2021 הודיעו הצדדים לבית המשפט, כי הגיעו להסדר לפיו יודה הנאשם בכתב האישום המתוקן שיוגש וכי יטענו לעניין העונש. על כן, על-יסוד הודאתו בדיון מאותו יום ומבלי שיהיה צורך בשמיעת עדים, הורשע הנאשם בביצוע עבירת תקיפה סתם, עבירה לפי סעיף 379 בחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין").

2) לפי האישום (המתוקן), ביום 30.9.2018, התגלע ויכוח בין הנאשם לבין הממונה עליו במקום עבודתו בעיריית ירושלים (להלן: "המתלונן"). סמוך לשעה 12:00 יצר המתלונן קשר עם הנאשם ושאל אותו מדוע לא התייצב לעבודה, שכן היה עליו להגיע עד השעה 12:00. הנאשם השיב כי לא ידע ויגיע רק בשעה 13:00. המתלונן הבהיר לו כי עם הגעתו לעירייה, ייגש מיד לאחראי על העובדים. בהמשך, סמוך לשעה 12:28 פגש הנאשם את המתלונן במקום, והאחרון שאל את הראשון מדוע לא ניגש לשוחח עם האחראי. בתגובה לכך, תפס הנאשם את המתלונן בצווארון חולצתו, הכה אותו בראשו פעמיים, הרים אותו והפילו ארצה. עקב זאת, חש המתלונן קוצר נשימה ופונָה לבית החולים, עוד גרם הנאשם למתלונן סימנים בצוואר.

3) בדיון מיום 29.9.2021, כאמור, נשמעו הטענות לעונש.

<u>תמצית טענות הצדדים</u>

4) המאשימה, תוך שהיא שמה דגש על חומרת מעשהו של הנאשם כפי שמתואר בכתב האישום ועל עברו הפלילי, לרבות בעבירות אלימות (מוצגים מא/1 ו-מא/2), גורסת כי מתחם הענישה ההולם את העבירה בה הורשע, בנסיבות ביצועה, הוא נע בין מאסר לתקופה קצרה ועד שמונה חודשי מאסר שיכול ויבוצעו בעבודות שירות. המאשימה עותרת להטלת עונש שכולל תקופת מאסר של שישה חודשי מאסר שיכול ותרוצה בעבודות שירות ככל שהנאשם יימצא מתאים לכך, מאסר על תנאי לתקופה משמעותית על כל עבירת אלימות לרבות איומים וכן פיצוי למתלונן.

5) מנגד, הלין הנאשם בתחילת טיעונו על כך שאין ולא הייתה כל הצדקה לכך שהמאשימה תציג לפני בית המשפט כתב אישום קודם בו הורשע הנאשם בעבר. די היה בהצגת הרישום הפלילי. עוד לעניין זה, הטעים הנאשם – באמצעות בא-כוחו עו"ד דכוור – כי באותו מקרה אלימות מעברו, הוא אף זוכה מחלק מהעבירות הקשות שיוחסו לו, ובכל אופן, הוא כבר ריצה את עונשו ושילם את חובו לחברה. לגופו של עניין, כך לדידו ומבלי להמעיט מחומרת המעשה, מדובר בהרשעה בעבירת תקיפה סתם. העונש המקובל בכגון-דא הוא עונש מותנה (מוצג נ/1). מדובר באירוע שבו פעל הנאשם – שהוא עובד תברואה בעירייה – כפי שפעל, זאת בשל סערת רגשות, שכן אותו יום אשתו כרעה ללדת והיה לצדה בבית החולים, ולמרות זאת עת ביקש מהאחראי עליו לאחר בשעה, זה האחרון חייבו להתייצב לעבודה שמא אחרת הוא יסולק ממנה, והכל תוך השמעת קללות. הנאשם עמד על נתוניו האישיים: יליד 1991, אב משפחה לשבעה ילדים, מפרנס יחיד, וכי כאמור, אין בעברו הפלילי המוזכר כדי להצדיק החמרה בענישתו.

<u>דיון והכרעה</u>

6) תחילה לעניין הערכים המוגנים שבא האיסור בדין להגן עליהם. אין להכביר במילים ביחס לכך שהפעלת אלימות היא מעשה אסור בדין, פסול חברתית וגם מכוער, שפוגע בביטחונו האישי והבסיסי של הקורבן, שלוות נפשו ושלמות גופו, כל זאת לצד העלבון וההשפלה שיכולים גם ללוות מעשה זה ולגרום לפגיעה רגשית ונפשית אצל הקורבן.

7) נכון, כל מעשה ומעשה נבחן לגופו, ונסיבות מקרהו של פלוני מובחנות מנסיבות מקרהו של אלמוני. ואולם, כמכלול, "יש לעקור מן השורש את נגע האלימות שפשה בחברתנו. במלחמה זו מוטל על בתי המשפט תפקיד חשוב ביותר, שעיקרו הוקעת התופעה וגזירת עונשים מחמירים על אלו הבוחרים לנקוט בדרך האלימות" [ע"פ 8991/10 יעקב מכבי נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (27.10.2011)]. עוד על הצורך בענישה מרתיעה להתמודדות עם נגע האלימות, ראו והשוו: ע"פ 6277/20 קנאו דניאל היילי נ' מדינת ישראל, פסקה 36 (24.3.2021); ע"פ 4173/07 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (16.8.2007)]

8) אשר לנסיבות ביצוע העבירה: אין מחלוקת שביום האירוע, לאחר שיחה פרונטלית בין המתלונן לנאשם, זה תפס אותו מצווארון חולצתו, הכהו בראשו פעמיים, ולא הסתפק בכך, אלא שגם הרים אותו והפילו ארצה. המתלונן שחש בקוצר נשימה כאמור ונותר עם סימנים בצווארו, פונָה לבית החולים. מצד אחד, נראה כי מדובר באירוע נקודתי. ואולם מצד שני, מטיעוני הנאשם, לפני אותו מפגש באותו יום, קדמה שיחה טלפונית בין השניים, כאשר המתלונן ביקש לברר מדוע הנאשם לא התייצב לעבודה וביקש ממנו גם להגיע ולהתייצב לפני האחראי עליהם.

9) הנאשם טוען כי השיחה האמורה הייתה מלווה בקללות. לא שמעתי ראיות בנדון, לא ניתן לקבוע ממצאים וממילא אין עדות לכך בכתב האישום שהודה בו הנאשם. אזכיר בהקשר זה, כי הנאשם הודה בעובדה לפיה עת שוחח עמו המתלונן טלפונית וביקש לברר מדוע לא הגיע לעבודה, הוא השיב לו "כי לא ידע ויגיע רק בשעה 13:00". בטיעוניו לעונש ניסה ליתן הסבר אחר, לפיו הוא ביקש לאחר בשל מצבה הרפואי של אשתו. כך או כך, הנאשם לא הראה כי השיחה במפגש הפרונטלי בין השניים התחילה עם ויכוח קולני מצד המתלונן כלפיו, וממילא זה לא נטען.

10) מעשהו של הנאשם הוא מעשה אלים, בריוני, פסול ואסור היה כי ייעשה. הוא נקט אלימות כלפי הממונה עליו בעבודה ומי שיש ביניהם באופן אינהרנטי יחסי מרות. גם אם אניח שיש אמת בהסברו של הנאשם ממנו משתמע כי המתלונן לא גילה רגישות לעובדה לפיה הוא שוהה לצד אשתו, הרי תחושות האכזבה או הכעסים שהיו בלבו כלפי המתלונן, אינן מצדיקות – בשום אופן וצורה – את המעשה שעשה. לפי בא-כוח הנאשם: "במקום להגיד לו שיהיה במזל טוב ושתצא מזה, אומר לו תוך שעה אתה מתייצב אצל האחראי ותסולק

מהעבודה עם קללות" (ש' 19-21, ע' 10). כאמור, לא נשמעו לפניי ראיות בנדון, ולכן לא אוכל לקבוע ממצאים על יסוד טיעון זה.

11) אשר למתחם הענישה ההולם, תוך השוואה למקרים בהם נדונה עבירת התקיפה סתם, לעתים בצירוף עבירות נוספות, נראה כי מנעד הענישה הוא רחב מאוד ונע בין ענישה חינוכית צופה פני עתיד, זאת ברף התחתון, ועד מאסר בפועל למשך שנה, זאת ברף העליון.

[ראו והשוו עם פסיקה של בית המשפט העליון: רע"פ 10232/17 עובד ראובן נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (14.3.2018); רע"פ 3993/16 אברהם אביטן נ' מדינת ישראל (30.5.2016); רע"פ 1643/16 שלמה ביטון נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (2.3.2016) - פסק דין זה דן בתקיפה שוטר; רע"פ 4265/15 רפאל דדון נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (22.6.2015). פסיקה של בתי המשפט המחוזיים: עפ"ג (המחוזי – י-ם) 60406-10-17 יקיר אמור נ' מדינת ישראל (16.7.2018); ע"פ (המחוזי – חיפה) 9235-04-17 מרדכי פריד נ' מדינת ישראל (23.11.2017). פסיקה של בתי משפט השלום: ת.פ. (השלום – י-ם) 5898-05-18 מדינת ישראל נ' נחמן רובינשטיין (20.10.2021); ת.פ. (השלום – י-ם) 17073-12-19 מדינת ישראל נ' ששון מזרחי (15.6.2021); ת.פ. (שלום – ק"ג) 2744-08-19 מדינת ישראל נ' אביעד דהן, פסקה 30 (14.6.2020); ת.פ. (שלום – ת"א-יפו) 56472-07-15 פרקליטות מחוז ת"א נ' אברהם גולפייגן (1.10.2019); ת.פ. (שלום – י-ם) 48400-12-17 מדינת ישראל נ' מחמוד אבראהים (2.5.2019); ת.פ. (שלום – אילת) 2540-07-16 מדינת ישראל נ' ישראל פינגל, פסקה 17 (19.7.2017)].

12) בעיניי, בשים לב לחומרת המעשה כפי שעמדתי על כך לעיל, מתחם הענישה ההולם את נסיבות העבירה מושא הדיון, הוא דומה לזה כפי שטענה המאשימה, והוא נע בין מאסר לתקופה קצרה ועד שמונה חודשי מאסר. לדעת המאשימה, אלה ניתן לרצות בעבודות שירות. אינני רואה עין בעין עם המאשימה עמדה עונשית זו בנסיבות הקונקרטיות של המקרה לפניי. בכל אופן, בהקשר זה, המתחם אליו כיוון בא-כוח הנאשם, של מאסר מותנה בלבד [מוצג נ/1], הוא מקל וחורג לטעמי מהמתחם המתבקש בנסיבות העניין.

13) נסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה: הנאשם הוא בחור צעיר יחסית (בן 30 כיום ובן 27 במועד ביצוע העבירה). נתתי את דעתי בהקשר זה גם לעובדה לפיה הוא אב משפחה

ברוכת ילדים, ולדבריו הוא מפרנס יחיד. מנגד, הנאשם בעל עבר פלילי משמעותי. כך למשל, בשנת 2017 הורשע בבית המשפט המחוזי בירושלים, בביצוע מספר עבירות, ביניהן תקיפה סתם של בת-זוגו, פציעת בת-זוג וגם איומים. הוא נשפט למאסר בפועל למשך קרוב לשנתיים. לאחר מכן, בתחילת שנת 2019 הוא ביצע עבירות גניבה, התפרצות למקום מגורים וקשירת קשר לעשות פשע, בגינן הורשע בחודש מאי 2019 ונשפט לתקופת מאסר בפועל למשך למעלה משנה. הרשעה נוספת נזקפת לעברו של הנאשם, אף היא מחודש מאי 2019 בגין ביצוע עבירות שנוגעות להוצאה והובלת בעלי חיים בשנת 2017.

14) לזכותו של הנאשם בקביעת עונשו יש לזקוף את העובדה לפיה הוא הודה במיוחס לו בכתב האישום המתוקן ללא הצורך בשמיעת עדויות, בפרט עדות המתלונן, על כל הצפת החוויה והרגישויות הנלוות לכך. כמו כן, הודאה זו ועיתויה אף הביא לחיסכון בזמנם של יתר העדים, הצדדים והזמן השיפוטי. מנגד, אף שהנאשם דיבר בדיון מיום 29.9.2021 והביע לפניי את צערו על מה שקרה, אך לא התרשמתי מכנות הבעת צער זו. לא התרשמתי כי מדובר בחרטה אמתית. אציין בהקשר זה, כי עת ניתנה לו ההזדמנות לומר את דברו, הוא בחר לספר את הסיפור שאירע אותו יום, ותוך כדי כך להשחיר את פני המתלונן, ודי אם אפנה לדבריו בדיון (ש' 12-13, ע' 11). רק בסוף דבריו הוא הביע צער, לאחר שבא-כוח המאשימה קם והתנגד – בצדק – לתוכן דברי הנאשם כלפי המתלונן.

15) בנסיבות העניין, אני סבור כי עמדת המאשימה שעותרת להשתת עונש מאסר שירוצה בעבודות שירות ככל שיימצא מתאים לכך, היא מקלה בנסיבות העניין ואינה הולמת את חומרת הנסיבות שלפניי שמחייבות מאסר של ממש.

16) אדגיש, כפי שעולה מעברו של הנאשם, מחד-גיסא, הרצף וסמיכות הזמנים של חוסר התנהגות נורמטיבית (עבירות בוצעו בשנים 2015, 2017, 2018 (ההליך דה-כאן) ו-2019), ומאידך-גיסא עונשי המאסר הממושכים בהם נשא משך תקופה זו, כל אלה מצביעים על כך שלנאשם ישנו קושי ממשי בהפנמת האיסורים שבדין ונראה שעונשים שהושתו עליו בעבר, לא הרתיעו אותו. הא-ראיה כאמור, אף שהנאשם נכלא מאחורי סורג ובריח לתקופה משמעותית, לרבות עקב עבירות אלימות, זה לא הרתיע אותו שלא לנהוג בצורה בריונית ואלימה באירוע מושא האישום. הוא לא שלט בכעסו, היכה בראשו של הקורבן, הרימוהו והפילוהו ארצה. אקט אלים ומשפיל. הקורבן הוא הממונה עליו בעבודה. יחסי מרות, כגון

יחסי עובד – מעביד, באופן אינהרנטי יכולים להיות מלווים בחיכוכים, מתחים וכעסים. אין באלה כדי להצדיק אלימות ויש להוקיע זאת.

<u>סיכום</u>

17) לאחר שקלול של כל האמור, משית על הנאשם את העונשים הבאים:

א) חודשיים מאסר בפועל, לריצוי ממש. בהתחשב בנסיבותיו האישיות של הנאשם ועל מנת שיוכל להיערך בהתאם, ריצוי מאסרו יחל <u>ביום 28.12.2021</u>.

ב) שישה חודשי מאסר, שירוצו ככל שהנאשם יעבור עבירת אלימות או איומים, תוך שלוש שנים מיום סיום ריצוי עונשו לפי סעיף 17(א) לעיל.

ג) הנאשם יפצה את המתלונן בסך 4,000 ₪. סכום זה יופקד בקופת בית המשפט <u>עד יום 1.12.2021</u>. באחריות המאשימה לעדכן את המתלונן בהכרעה זו.

18) הנאשם יתייצב לריצוי עונשו ביום 28.12.2021 בשעה 10:00. לשם כך, הוא יתייצב בבית סוהר הדרים בשעה הנקובה ובידיו עותק מגזר הדין ותעודת זהותו. על הנאשם לתאם מבעוד מועד את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיון, עם ענף אבחון ומיון של שירות בתי הסוהר בטלפונים 08-9787377 או 08-9787336.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים תוך 45 יום.

ניתן היום, כ"ה חשוון תשפ"ב, 31 אוקטובר 2021, בהעדר הצדדים.

מוחמד חאג' יחיא, שופט